

Вситѣ други жители на Неаполь имахъ тогози Іосифа като сѣщинскій простъ мышеловецъ, който ся поминуваше съ отвратителныйтъ си занаятъ; но за Неаполскытъ управители отъ петнадесетъ години насамъ този человекъ бѣше най способныйтъ съгледатай, най дѣятельныйтъ дѣецъ на управленіето и най полезното орждіе. Като знаеше по буквѣ, поради занаятътъ си, всичкытъ яглы на Неаполь, като влѣзваше безъ никакво подозрѣніе и въ палатытъ на богатытъ и въ хрубелытъ на сиромасытъ, като бѣше провѣщѣлъ вситѣ кривы улицы, вситѣ подземелія и вситѣ скрыты сълбицы, истинскій котакъ който докопва мышкѣтъ безъ да ся показва че гледа на ней, като ся ползуваше отъ довъріето или повече отъ прѣзираніето на всичкы за да чува какво си приказвать и да ся договѣжда какво мыслятъ, той грабваше тайнытъ имъ съсъ сѣщото искусство съ което и мышкытъ, съ единъ рѣчь той знаеше всичко безъ да знае него нѣкой, Василю бѣше за Подкралѣ, на когото всякъ вечеръ правяше изложеніята си, това което сѣ днесъ полиціята и телеграфытъ за правителствата, съ тѣзи само разнищъ че подъ видъ на вѣренъ и гламавъ (будала, шашкѣпинъ) слуга кроеше най остроумный и прѣдателскій кроежъ, който ще изложимъ на долу. Съ други думы, Іосифъ бѣше другъ Макьявели, но дрипавъ и отвратителенъ, сирѣчь най способныйтъ и най опасныйтъ отъ Макьявеловцы-тъ.

Тѣй, щомъ Подкралѣтъ ся оздрави въ Новѣтъ твърдинѣхъ, прѣди още да пригледа стражаритѣ си, прѣди да ся посвѣтвува съ голѣмцытъ и чиновницытъ си, заключи ся самъ въ писалището си, истегли единъ измакъ (сюрме) и надалеко продрънка едно звѣнче, а подаръ това не ся мишъ много и ето мышеловецътъ ся появи задъ едны врата, които бѣхъ затулени съ единъ иконъ отъ Рафаеловытъ.
